Minik Çekirge

Offffff yaaaaaa, gene mi dedi?

Yavaşça koca gözlerini açmaya çalıştı; sanki göz kapakları kirpiklerine sıkı sıkıya tutunmuş, bırakmak istemiyordu. Savaş kısa sürdü, göz kapakları isteksizce bıraktı kirpikleri ve sonuna kadar açıldılar.

Odasının çatısını oluşturan büyük yaprakların arasından güneş göz kırpıyordu bu genç yeşil, uykulu küçük canlıya.

Gene bir okul günü başlamıştı. Yavaş yavaş etrafına baktı.

Sevdiği, zaman geçirmek için içinden bile çıkmak istemediği canım odasındaydı. O koca yemyeşil yapraklardan oluşan evlerinde, içinde ailesiyle birlikte yaşadığı küçük bölmelerden birinde.

Kırık ağaç kozalağından yapılma küçük bir masası. Sevdiği çiçeklerden annesinin haftada bir onun için hazırladığı yumuşacık bir yatağı. Aslında pek de ilgisini çekmeyen, annesinin astığı küçük bir resimden ibaret; basit, sade ama bir o kadar da içini ısıtan yemyeşil odası.

Uzun bir nefes verdi. “Pifffffff…”

“Kim gider şimdi okula? Yapmak istediği onlarca şey varken, okul bunların içinde bile geçmiyordu. Bir türlü alışamamıştı okula, başladığı ilk günden beri.”

Odasının yapraklarının kenarından sapsarı güneşin ışığı içeri akmaya devam ediyordu — pırıl pırıl, sıcacık; “Hadi, bırak okulu, atla ağaç dallarına, tüm günü birlikte geçirelim” diye fısıldıyordu çekirgeye.

İçeriden annesinin sesi geldi. “Hadi minik çekirgem. Okul zamanı.”

Küçük çantasını toplamıştı. Kapının yanına koymuştu geceden — annesinin zoruyla tabii ki, aklına bile gelmezdi.

En sevmediği kitap olan matematiği istemeden de olsa çantanın içine koymuştu. Nefret ediyordu matematikten. Tarih de çok sıkıcıydı; hatırlaması imkânsız gibiydi.

Daha ilkokuldaydı ama çok yorulmuştu okuldan. Her gün ders. Her gün sorular. Arkadaşlarının söylediği belki de doğruydu. Aptaldı. Matematikte başarısızdı. Fende de. Türkçede de.

Çekirgenin yüzü hiç gülmüyordu. Bir okul günü daha gelmişti.

Yine okula gidecekti. Yine anlamadığı şeyler dinleyecekti. Yine hayal kuracaktı. Yine hayal kurarken öğretmene yakalanacaktı. Ve yine ceza.

O esnada annesi kapıyı açtı. “Hadi oğlum, çabuk.” Zıplaya zıplaya, sabah kahvaltısı da elinde, okulun yolunu tuttu.

Ev ile okulun arasında sadece birkaç dal vardı. Zıpladı, zıpladı ve zıpladı. Okula gelmişti. İki ileri zıpladı, bir yana.

Yeter ki yol biraz daha uzasın istedi ama o kadar yakındı ki okul, yol bitivermişti.

Kabus başlayacaktı.

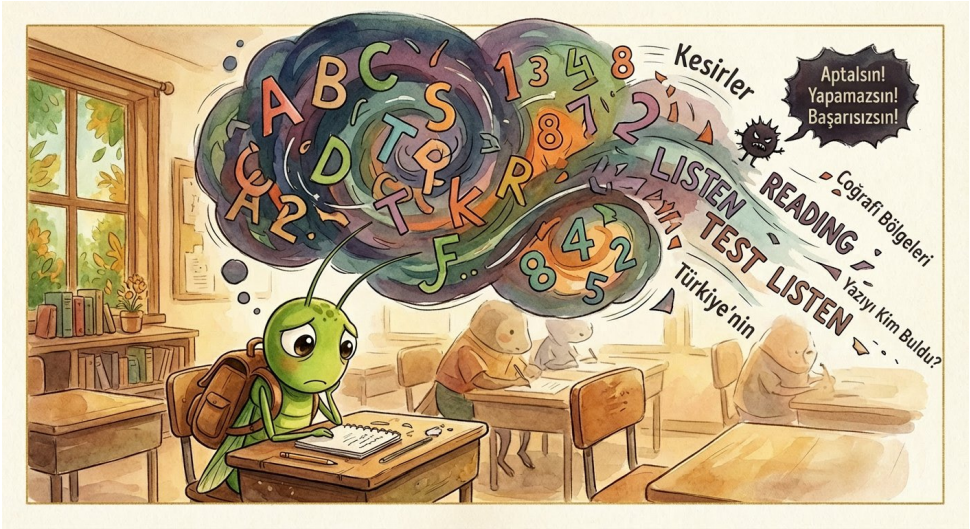

Zil çaldı. Öğretmen sınıfa girdi, hızlıca tahtada bir şeyler yazmaya başladı. Rakamlar tahtada dönüyorlardı — bir ters, bir düz, çapraz. Anlamıyordu.

Arkadaşları hızlıca yazmaya başladılar: çekirgeler, arılar, tırtıl, bir tane de kelebek, bir de uçuç böceği. Hepsi soruları çözmeye başladılar, küçük parmaklarını kaldırıp söz istiyorlardı.

Salyangoz matematik hocası yavaş ama çok da tecrübeliydi, sırayla söz veriyordu çocuklara.

Çekirge küçük de değildi, arkalarına saklanamıyordu. Öğretmen onu en öne oturtmuştu.

Çekirgenin ceza sandığı bu durum, aslında öğretmenin ona yardım etme çabasıydı — sınıfın çok gerisinde kalmıştı, bir şeyler görsün, anlasın diye uğraşıyordu.

Aslında herkes Çekirge'yi çok severdi. İyi kalpli, yardımsever, sessiz sakin bir çocuktu. Gün boyu kendi halinde masasında oturur; teneffüslerde arkadaşlarıyla bahçeye çıkar ama kimseyle konuşmazdı.

Hep kendi köşesinde, uzaklara dalardı.

Bayan Salyangoz'un matematik dersi olanca hızı ile devam ediyordu öğretmen kesirlerin çeşitlerini eğlenceli örnekler ile sınıfa anlatırken etrafında olup biteni anlamaya çalışan çekirgenin kafasının içinden geçen düşünceler bir noktada durdu ve arkadan o çok tanıdık ses konuşmaya başladı: "Kendini kandırmaktan vazgeç. Aptalsın. Hiçbir şeyi yapamazsın. Bu yüzden kimse seni sevmiyor."

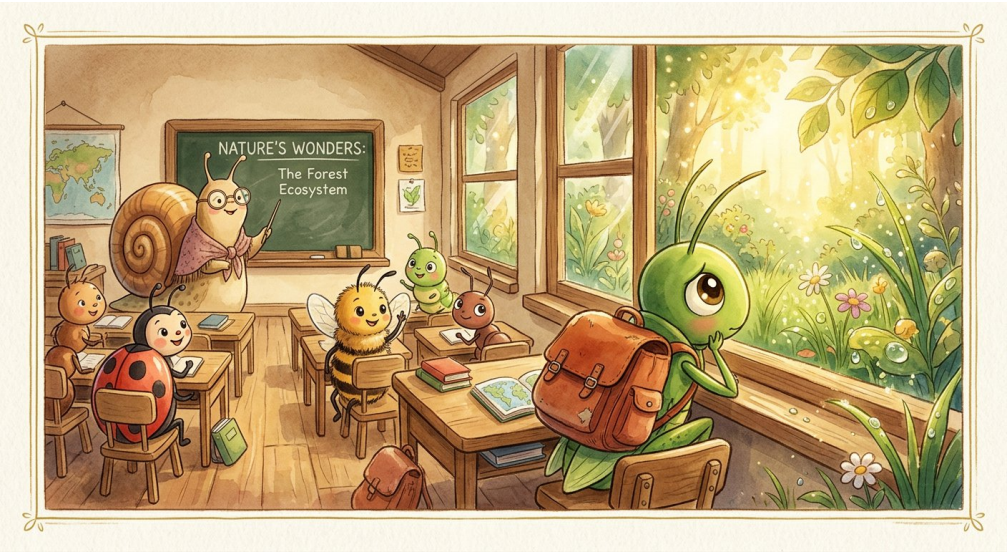

Birinci ders bitti — nasıl geçtiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Ne zaman dersi dinlemeye çalışsa bir noktada dikkati dağılıyordu; kendini her seferinde camdan dışarıya bakarken buluyordu.

Ah, keşke şimdi dışarıda olsa. O yemyeşil yapraktan yaprağa atlasa. Güneş ışınlarının su damlaları üzerinden yansırken ayrılan renklerin dansını seyredebilse.

Öğretmenler girdi, çıktı. Öğrenciler bir önceki sınavdan aldıkları notlara bakarken güldüler, sevinç içinde birbirlerine not kâğıtlarını gösterdiler.

Ama küçük Çekirge değil — o tam tersine, kagıdı aldığı gibi ters çevirmişti.

Aslında ne olduğunu gayet iyi biliyordu: Hiçbir soruyu anlamamıştı. O okumaya çalıştıkça kelimeler önünden kayıyordu, birbirlerinin içine giriyorlardı. Çarpı mı? Artı mı? Of! Herkes kelimelerini nasıl düzende tutuyordu? Onunkiler hep birbirinin içine giriyordu, ters duruyordu.

Son ders. Kapı açıldı.
İçeriye önce hafif bir toz, peri tozu aktı eşikten.

Ve bugüne kadar hayatında gördüğü en güzel kelebek içeriye girdi. Işıl ışıl gümüş ve altın rengiyle güneşi içine hapsetmiş, o küçük sınıfın içine taşımış gibiydi.

“Merhaba çocuklar” dedi. Hepsi bir ağızdan “Merhabaaa öğretmenim!” dediler.

“Ben Bayan Kelebek. Bundan sonra sanat derslerinize ben gireceğim. Sırayla resim, heykel ve birçok sanat dalını birlikte inceleyeceğiz çocuklar.”

Hepsi bir yandan “Oleyyy!” diye bağırdılar. Tabii ki Çekirge hariç. O kenarda oturuyordu. Ne fark ederdi ki? Başaramazdı.

Ders zili çaldı ve okul bitti. Hepsi ayağa kalktılar.

Bayan Kelebek döndü. “Çekirge, sen bir dakika bekler misin?” dedi. Çekirge çok mutsuz oldu — gün bitmişti, eve gitmek istiyordu.

Çocuklar bağırarak sınıftan çıktılar. Tam çıkarken uçucun ayağı takıldı, yuvarlana yuvarlana çıktı. Çok komikti; hepsi gülüştü.

Çekirge hiç beklemeden kalkıp uçuca yardım etti — suratında nadir görülen sıcacık bir gülümsemeyle “İyi misin?” diye sordu. Uçuş teşekkür etti ve kalkıp sınıftan çıktı.

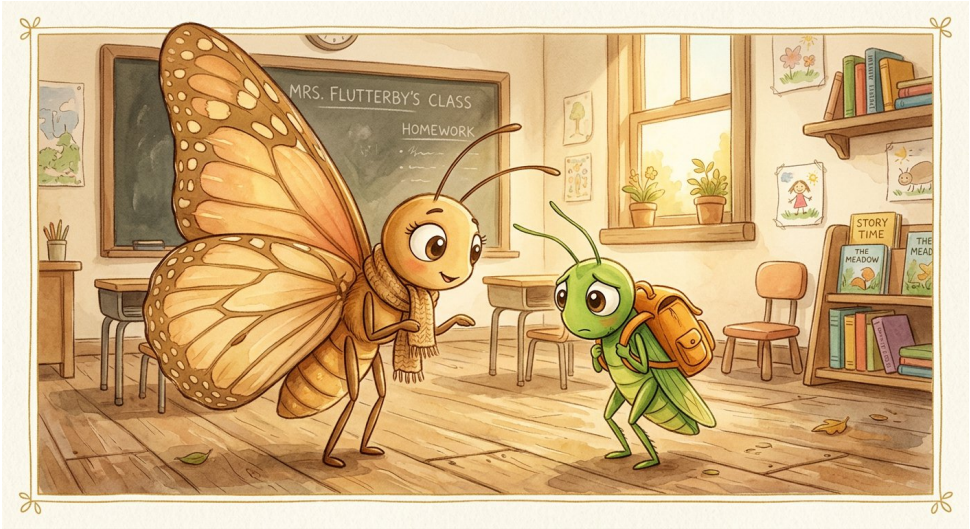

Bayan Kelebek döndü. “Merhaba, küçük Çekirge değil mi?”

“Evet” dedi Çekirge. Çok mutsuzdu, bir an evvel gitmek istiyordu.

Bayan Kelebek ona dikkatlice baktı. “Diğer öğretmen arkadaşlarım benden çok bahsetti, seninle iyi anlaşacağımızı düşünüyorum. Ama sen benim dersimden pek hoşlanmadın galiba?”

“Yo, hayır. Hoşlandım. Ya da... belki hoşlanmadım, bilmiyorum öğretmenim. Ama sessizce oturdum. Benden istediğiniz bu değil mi?”

“Hayır, tabii ki böyle bir şey istemiyorum. Tam tersine; benimle konuşmanı, düşünmeni, hatta önümüzdeki derslerde yaratmanı bekliyorum.”

Çekirge içini çekti. “Öğretmenim, zamanınızı almak istemem. Ben başarısız bir öğrenciyim. Hiçbir şeyi başaramam, bunu herkes bilir. Sessiz sakince köşemde otururum, dersleri bitince evime giderim. Benimle zaman kaybetmeyin.”

Bayan Kelebek gülümsedi. “Demek öyle.”

“Tamam o zaman. Ben şimdi sana bir kitap vereceğim — en sevdiğim kitaplardan biridir. Bu akşam buna bak. Yarın konuşuruz.”

Bir anda Çekirge'nin suratı buruştu — okumayı hiç sevmezdi.

İstemeye istemeye kitabı aldı ve çantasının içine koydu. Sonra da kendini dışarıya attı.

Bitmişti kabus. Artık odasına gidebilirdi.

Gelirken her tarafa zıplayıp yolu uzatmaya çalışan Çekirge, eve dönüşte bir, iki, üç dedi ve üçüncü zıplayışta evinin kapısına gelmişti bile.

Bazıları uçabiliyordu. Bazısı hızlı koşuyordu. Ama minik Çekirge'nin özelliği onlardan farklıydı — çok uzağa zıplayabilirdi. Çok uzağa zıpladığı için ağaçların en üst dallarına kadar, rüzgârdan etkilenmeden yaprakların altına sığınarak çıkabilirdi.

Oradan uzun uzun ormanın arkasındaki gölü, güneşin doğuşunu, renklerini, uçan kuşları, yuva yapan sincabı ve yeni doğmuş minik bebek sincapları seyredebilirdi.

Hayallerini besleyen aslında bütün gün burada gördükleriydi. Onları kafasına yazar, sonra kafasının içinde tekrar tekrar oynatırdı.

En büyük mutluluğu bu bitmez tükenmez manzarayı seyretmekti.

Akşam olmuştu. Eve geldiğinde annesi ve babasıyla biraz zaman geçirmek istedi ama çok uzun sürmedi — okulla ilgili sorular soruyorlardı.

İkisi de Çekirge'ye göstermeseler de çok endişelilerdi. Dersler öğrenilirdi — asıl sorun buydu: Çekirge zaman içinde kendine olan güvenini yitirmiş, içine kapanmış, yalnız bir çocuk olmuştu.

Çekirge odasına gitti. Kendini yatağın üzerine attı. Fırlattığı çantasının ucundan öğretmeninin verdiği kitap görünüyordu.

Neyse dedi, kitabı eline aldı. Kapak çok güzeldi, rengarenk. “Enteresan” dedi içinden.

Kitabı açtı. Aklından birbirine karışan kelimeler ordusu geçiyordu — gene anlamayacaktı, kelimeler iç içe geçecek, harfler ters dönecekti.

Ama bir baktı ki kitabın içinde hiç kelime yok.

Defalarca gördüklerine benzer harika bir manzara resmi vardı. En küçük detayları bile gözden kaçırmamış, gerçeğinden de güzel, harika bir resimdi.

Bir sayfa daha çevirdi: Aynı manzara, ama tamamen farklı biçimde. Yuvarlak, kare, üçgen, oval şekillerden oluşmuş bambaşka bir resim.

Bir sayfa daha: Tüm renkler siyah beyaza döndü. Gümüşe bürünmüş ama aynı manzara.

Bir sayfa daha çevirdi, gözlerine inanamadı: Sanki sulu boya kâğıttan damlıyormuş gibi, resim eriyormuş gibiydi. Ama aynı manzaraydı, emindi.

Kitap bitmişti. Sadece dört resim.

Anlamadı ama çok hoşuna gitti. Tekrar tekrar sayfalara dakikalarca baktı. Hepsi aynı resim — ama farklı görünüyorlardı.

Merakla kitabı çantasına koydu ve bir sonraki günü bekledi.

Okula gittiğinde sadece son dersin gelmesini istiyordu. Bugün gerçekten okul çok ama çok uzamıştı.

Son ders geldi. Köşesinde sessiz sakin oturan Çekirge'nin heyecandan ayakları olduğu yerde oynamaya başladı.

Ve Bayan Kelebek geldi. “Merhaba arkadaşlar, nasılsınız?” Sınıf sırayla cevap verdi.

Sonra döndü: “Minik Çekirge, sen nasılsın?”

Çekirge heyecanlı bir şekilde ayağa kalktı. “İyiyim öğretmenim, çok teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

“İyiyim. Sana verdiğim kitabı okudun mu?”

Şaşırmıştı — okuyacak hiçbir şey yoktu ki. Kekeledi. “Oku… oku…”

“Okumadım ama baktım” dedi.

Öğretmen durdu. Yüzünde güzel bir gülümseme oluştu. Gümüş altın kanatlarını hafifçe sallandırdı — minik tozlar sınıfın içine yayıldı, etraflarında uçuşan renklere bakan çocukların yüzlerinde ister istemez gülümsemeler belirdi.

“Peki” dedi Bayan Kelebek, “gerçekten baktın mı, yoksa gördün mü?”

İkisinin arasındaki farkı bilmiyordu Çekirge. “Merak etme, öğreneceksin” dedi öğretmeni.

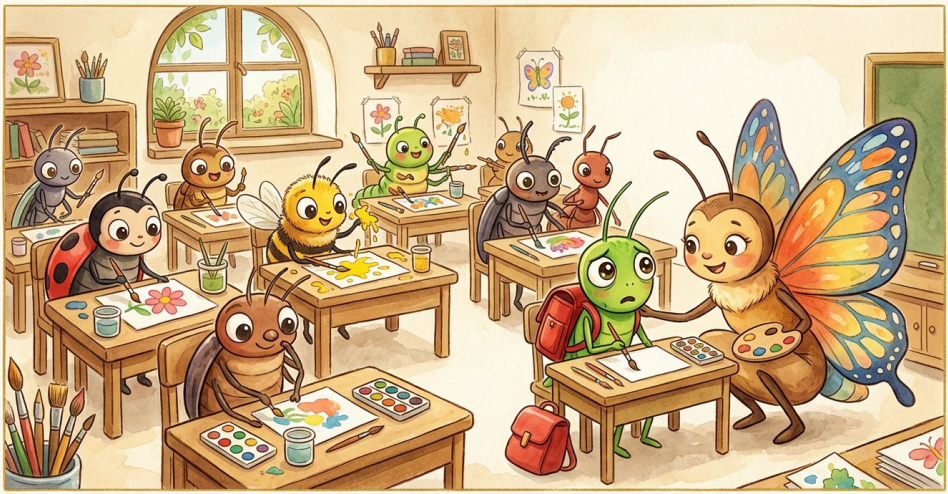

“Şimdi sizlere bir resim göstereceğim.” Kitabın kapağındaki büyük resmi tahtaya koydu. “ Haydi siz de bana benzer bir manzara resmi çizin? Bu seneki ilk sınavınız.”

Çocukların hepsi büyük bir keyifle boyalarını aldı ve çizmeye başladılar. Çekirge korkmuştu. Hiçbir şey yapamıyordu.

Kelebek yanına geldi. “Sen niye başlamadın?” “Çünkü ben başaramam ki” dedi Çekirge, üzgün.

Kelebek gülümsedi. “Başaramayabilirsin. Ama deneyebilir misin?”

Çekirge düşündü. “Galiba... deneyebilirim öğretmenim.”

Çekirge çizmeye başladı — ya da elleri, Çekirge'den bağımsız, kendi başlarına hareket etmeye başladılar.

Çekirge inanamıyordu: O resmin içindeydi. Aklının içinde, manzaranın içinde keyifle zıplıyor, çiçeklerin, dalların arasından ışığın huzmeleriyle dans ediyordu.

Renkler... Doğduğundan beri seyrettiği manzara. Resme bakıyordu ama hayalini çiziyordu. Renkler birbirine girdi, ayrıldı.

Ve sonunda — tahtadaki resimle hiç alakasız, başka bir manzara çizmişti.

Baktı ve üzüldü. “Ben söylemiştim öğretmenim, başaramadım.”

Öğretmen gülümsedi. Çocukların resimlerini topladı, teker teker tahtaya yapıştırdı. “Evet arkadaşlar, hepiniz harikaydınız. Bunların içinde ilginizi çeken bir resim var mı?”

Çekirge mutsuzluk içinde kafasını öne eğmişti. Arkasında bütün çocuklardan çıkan seslerin farkında değildi.

“Hey Çekirge, kaldır kafanı!”

Çekirge kafasını kaldırdığında, sınıf arkadaşlarının hepsinin etrafını sardığını gördü. Hepsi yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ona bakıyordu. “Sen harikasın. İnanamıyoruz sana.”

Çekirge hiçbir şey anlamıyordu. Etrafına şaşkın gözlerle baktı.

Bayan Kelebek gülümseyerek, “Arkadaşlar, Çekirge'yi biraz serbest bırakın” dedi. Çekirge tahtaya baktı. Yağmur altında gri gökyüzünün içinden güneşin ışıltıları saçılırken; yemyeşil yapraklardan süzülen yağmur damlalarını gösteren, nefes kesen bir manzara. Tüm sınıf ona bakıyordu.

“Gördün mü?” dedi Bayan Kelebek. “Başaramam diye bir şey yoktur. Herkesin başardığı şeyler var hayatta. Önemli olan onu bulmaktır.”

“Bence sen ileride bizleri hayran bırakacak onlarca resmin sahibi bir ressam olacaksın Çekirge. Çaba göstermeye ve öğrenmeye devam ettiğin sürece, 2 ile 2'yi toplaman ya da toplayamamanın hiçbirimiz için önemi yok. Sen hayatlarımıza mutluluk getirmek için buradasın.”

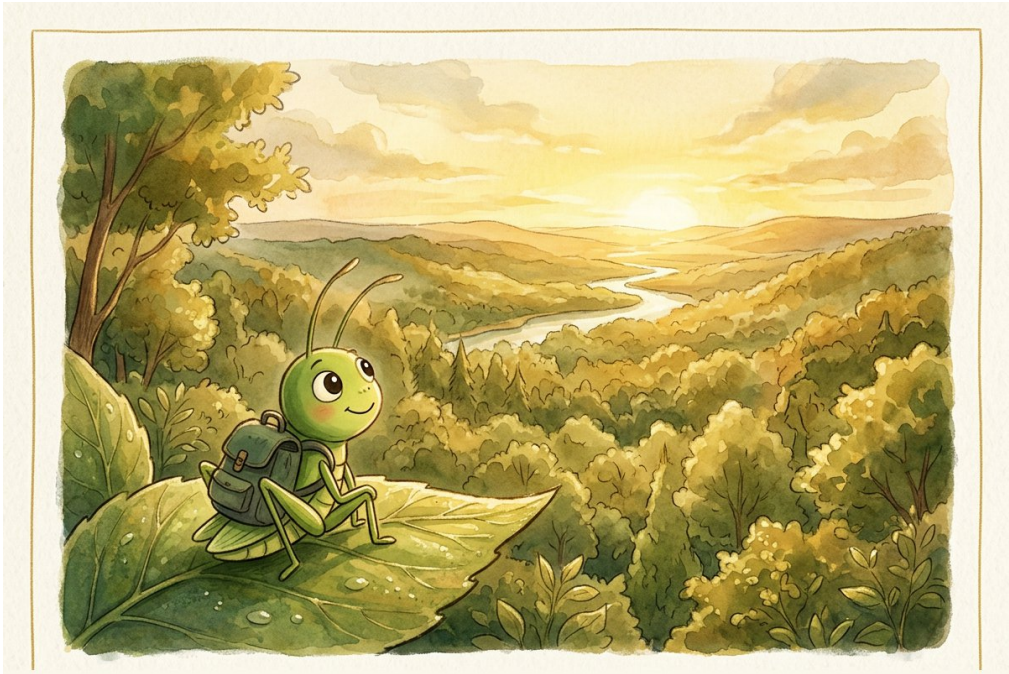

Ve ilk kez, dünya gerçekten de onu bekliyordu.

Minik Çekirge hayatında ilk defa kendini farklı değil, özel hissediyordu.

Çünkü gerçekten de — yapamadığı onlarca şeyin yanında — çok iyi yaptığı bir şeyi bulmuştu.

Ve biliyordu ki bu, peşinden gitmesi gereken en büyük armağanıydı.

— Berk OKAY